

ทำไมไทยต้องเสริมไอโอดีนในเกลือ

ขณะที่แม้ว่าความสามารถในการผลิตของประเทศจะประกอบไปด้วยหลายปัจจัย แต่ก็ไม่มีสิ่งใดจะมีผลกระทบต่อความสามารถดังกล่าวเท่ากับความสามารถของประชากรของประเทศ

มีการถกกันในประเทศไทยว่า แรงงานไทยมีทักษะและความรู้ความสามารถพอที่จะแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพในเศรษฐกิจโลกในอนาคตหรือไม่

ประเด็นนี้เป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศไทย โดยเฉพาะในขณะที่ผลการศึกษาวิจัยหลายฉบับที่พบว่าระดับสติปัญญา (IQ) ของเด็กไทยกำลังลดลง

การศึกษาในปี พ.ศ.2547 โดยโรงพยาบาลรามาริบัติ พบว่าระดับสติปัญญา (IQ) ของเด็กลดลงโดยเฉลี่ยจาก 91 ในปี พ.ศ.2540 เหลือ 88 ในปี พ.ศ.2545 อันเป็นระดับที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยที่องค์การอนามัยโลกแนะนำ ซึ่งอยู่ที่ 90-110 และยิ่งต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของสติปัญญาเด็กในประเทศพัฒนาแล้วประเทศอื่นๆ ในโลกซึ่งอยู่ที่ 104 อยู่ค่อนข้างมาก

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการศึกษาของกระทรวงสาธารณสุขพบว่าระดับสติปัญญาของเด็กในภาคนี้ลดลงมากไปกว่านั้นอีก จาก 89.7 ในปี พ.ศ.2539 และลดเหลือ 85.9 ในปี พ.ศ.2540

ขณะที่หลายปัจจัยมีผลกระทบต่อระดับความฉลาดของเด็ก ปัจจัยหนึ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาสติปัญญาของเด็กทั่วโลกก็คือ การได้รับสารไอโอดีนไม่เพียงพอจากอาหารที่รับประทานในแต่ละวัน ซึ่งจะทำให้เกิดโรคขาดสารไอโอดีน (IDD) อันเป็นสาเหตุหลักของการเกิดความพิการทางสมองและการพัฒนาทางร่างกายไม่เต็มที่ในเด็กเล็ก

ในหญิงตั้งครรภ์ การขาดสารไอโอดีนแม้เพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้เกิดความบกพร่องในการพัฒนาเซลล์สมองของทารก ทั้งยังจะเพิ่มความเสี่ยงต่อความผิดปกติของสมองในทารกและเด็กเล็กอีกด้วย ในขณะที่การขาดสารไอโอดีนอย่างรุนแรงจะทำให้เกิดโรคเอื้อและแคระแกร็นในที่สุด การศึกษาวิจัยมากมายทั่วโลกพบว่า เด็กที่อยู่ในพื้นที่ขาดสารไอโอดีนอาจมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเด็กที่อยู่ในพื้นที่ที่ไม่ขาดสารไอโอดีนอยู่ถึง 10-15 จุด ซึ่งเป็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่และยัง

เป็นการคุกคามต่อการพัฒนาในอนาคตของเด็กอย่างร้ายแรงอีกด้วย

ผู้ใหญ่ที่ไม่ได้รับสารไอโอดีนอย่างพอเพียงจะอิดโรยและอ่อนเพลียง่าย ซึ่งทำให้ความสามารถในการทำงานและการเลี้ยงดูครอบครัวลดลงตามไปด้วย

วิธีการง่ายๆ และประหยัดงบประมาณที่จะทำให้แน่ใจว่าเด็กๆ ในประเทศไทยจะไม่ต้องประสบภาวะขาดสารไอโอดีนอีกต่อไปก็คือ การให้มีกฎหมายบังคับผู้ผลิตเกลือบริโภคสำหรับทั้งคนและสัตว์เสริมไอโอดีน โดยเรียกว่า "เกลือเสริมไอโอดีนถ้วนหน้า" ซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้กันทั่วโลก

จริงๆ แล้วค่าใช้จ่ายในการเสริมไอโอดีนในเกลือนั้นน้อยมาก เพียงแค่คนละ 0.04 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 1.3 บาทต่อปีเท่านั้น ซึ่งผู้บริโภคจะสามารถรับได้โดยง่ายและไม่ต้องเพิ่มความกดดันให้กับผู้ผลิตเกลือแต่อย่างใด นอกจากนี้เกลือเสริมไอโอดีนยังมีประโยชน์อีกมากมาย

ธนาคารโลกประมาณการว่า แต่ละดอลลาร์ที่ใช้ไปในการป้องกันโรคขาดสารไอโอดีนนั้นจะได้รับผลตอบแทนถึง 28 ดอลลาร์

ในปี พ.ศ.2549 สำนักงานสถิติแห่งชาติได้จัดทำการศึกษาสำรวจที่มีการสุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ระดับชาติ พบว่ามีครัวเรือนไทยเพียงร้อยละ 58 เท่านั้นที่บริโภคเกลือที่มีสารไอโอดีน

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งการสำรวจของกระทรวงสาธารณสุขพบระดับสติปัญญาเด็กที่ต่ำมากนั้น มีอัตราการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีนเพียงร้อยละ 35

ตัวเลขนี้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับอัตราการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีนของประเทศอื่นๆ เช่น เวียดนาม (ร้อยละ 93) จีน (ร้อยละ 90) ฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 89) ลาว (ร้อยละ 85) พม่า (ร้อยละ 84) มองโกเลีย (ร้อยละ 74) อินโดนีเซีย (ร้อยละ 73) และกัมพูชา (ร้อยละ 73)

ในปัจจุบัน ประมาณร้อยละ 70 ของครัวเรือนทั่วโลกมีการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีนอย่างเพียงพอ แต่ประชากรของไทยยังอยู่ในสถานการณ์ที่แย่ไปกว่านั้นอีกคือ เพียงร้อยละ 24 ของประชากรจำนวนร้อยละ 20 ที่ยากจนที่สุดของประเทศมีการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีนอย่างเพียงพอเทียบกับร้อยละ 69 ของประชากรจำนวนร้อยละ 20 ที่รวยที่สุดของประเทศ อัตราการบริโภคเกลือเสริมไอโอดีนที่ต่ำเช่นนี้ทำให้มีเด็กและผู้ใหญ่หลายล้านคนในประเทศไทย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชากรที่ยากจนและอ่อนแอที่สุด ต้องถูกคุกคามด้วยโรคขาดสารไอโอดีน

เห็นได้ชัดว่าประเทศไทยจะได้ประโยชน์สูงสุดหากใช้มาตรการทางกฎหมายในการผลิตเกลือเสริมไอโอดีนและมีการบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกลือทุกประเภทที่ขายเพื่อการบริโภคของคนและสัตว์ในประเทศต้องเสริมไอโอดีน

กฎหมายฉบับเดียวกันนี้จะต้องครอบคลุมถึงเกลือที่ใช้ในอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปและการผลิตน้ำตาลอีกด้วย เนื่องจากเป็นเครื่องปรุงสำคัญในอาหารไทย

หากไม่ได้รับสารไอโอดีนในอาหารอย่างเพียงพอ เด็กๆ ในประเทศไทยจะไม่สามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพและจะไม่สามารถร่วมกันพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติได้อย่างเต็มที่ในอนาคต สิ่งนี้อาจทำให้เกิดความสูญเสียอย่างน่าเสียดายของทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศไทย

ซึ่งก็คือลูกหลานของเรานั่นเอง

โทโมโอะ โฮซุมิ

ผู้แทนองค์การยูนิเซฟ ประเทศไทย